

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਵਲ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਆਮ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਪਟਿਆਲਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬਾਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਲੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮਕਾਨ-ਮਾਲਕ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਕਮ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਹਰਜਾਨੇ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਜਾਂ ਸਾਬਕਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿੱਤੇ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ। ਬਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 116 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਉਹ ਹਨ, ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਪਟਿਆਲਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਮੀਖਿਆ

ਅੱਗੇ ਦੁਆ, ਜੇ.

ਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ, — ਜਵਾਬਦੇਹ।

1959 ਦਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 801।

ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ (1872 ਦਾ I)—ਸੈਕਸ਼ਨ 57—“ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ”—ਦਾ ਅਰਥ-ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸੀਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III)—ਸੈਕਸ਼ਨ 61 ਅਤੇ 62—ਆਕਟਰੋਏ-ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ-ਕੀ" "ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੈ"-ਅਭਿਆਸ—ਕਾਨੂੰਨ—ਕੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ—ਟੈਕਸ ਦੀ ਚੋਰੀ—ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ—ਕਿਵੇਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ—ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ—ਕੀ ਟੈਕਸ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦਾ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, ਕਿ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਜਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬੰਧਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ

ਨਰੋਟਾ ਰਾਮ
ਵੀ.

ਭਾਗਵਤ
ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਤੇ
ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ.

1959
—
ਅਕਤੂਬਰ,
23

ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬੰਧਨ ਵਾਲਾ ਹਰੇਕ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੰਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਫੋਰਸ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ, ਜੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ 'ਕਾਨੂੰਨ'। ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਆਂਕਾਰ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ "ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਗਲਤ ਹੈ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।" ਇਹਨਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਅਕਟ੍ਰੇ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚਨਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ, ਸੰਪੂਰਨ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਟ੍ਰਿਸਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਵਰਤਮਾਨ ਇੱਕ ਫਾਈਲ ਕੇਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਧਾਰਾਵਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 61 ਅਤੇ 62 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਹਿਲੂ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਕਟ੍ਰੇ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਇਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਟੌਤੀ ਡਿਊਟੀ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਹੈਲਡ, ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਸਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੈਲਡ, ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਿਰਫ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਡਮ ਵੈਲਫੇਅਰ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਨਰਮੀ ਜਾਂ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ; ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਆਣਪ ਵਿੱਚ, ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ, ਟੈਕਸ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਹੈ; ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ।

ਕੇਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਰਦਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 147 ਨਾਲ ਕੀਤੀ; ਮਿਤੀ 16 ਜੂਨ, 1959, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਿਤੀ 27 ਫਰਵਰੀ, 1959 ਦੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਕੇ. ਧੀਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ; 1911 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 50 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਅਦਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ।

ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਜਗਨ ਨਾਥ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਮ.ਆਰ. ਛਿੱਬਰ ਅਤੇ ਡੀ.ਐਸ. ਕੰਗ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਜੋ ਤੱਥ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਜੀਤ ਸਿੰਘ, 21 ਸਾਲ, ਖੰਨਾ ਦਾ ਸਾਈਕਲ ਰਿਪੇਅਰਰ, 16 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 2 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਰਾਇਲ ਸਾਈਕਲ ਐਂਡ ਮੋਟਰ ਕੰਪਨੀ, ਖੰਨਾ ਦੇ ਗੋਡਾਉਨ ਵਾਲੇ ਪਾਸਿਓਂ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਫਿੱਟ ਕੀਤੇ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਖੰਨਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਆਕਟੋਰੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਆਕਟੋਰੇ ਪੋਸਟ ਨੰਬਰ 3 ਤੋਂ ਲੰਘਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਕਟੋਰੇ ਮੋਹਰੀ ਨੇ ਰੋਕ ਲਿਆ ਅਤੇ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਵਸੂਲੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ, ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਸਿੰਗਰ ਸਾਈਕਲ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਸਰੂਪ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੌਕਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਸੀਦ ਸੌਂਪੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਫਰਮ ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 15 ਫਰਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਸਾਈਕਲ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1911 ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ ਦੀ ਅਕਟੋਰੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਉਸ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਮੁਲਜ਼ਮ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਖਿਲਾਫ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ 50 ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਇਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿੰਗਰ ਸਾਈਕਲ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰਾਇਲ ਸਾਈਕਲ ਅਤੇ ਮੋਟਰ ਕੰਪਨੀ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਾਈਕਲ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਲਈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲਾ ਸਾਈਕਲ, ਇਕ ਨਵਾਂ ਸਾਈਕਲ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਟੈਕਸਯੋਗ ਧਾਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਅਕਟੋਰੇ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਬੈਠੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਐਕਟਰਪੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਈਕਲ ਦੀ ਖਰੀਦ ਜਾਂ 3 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨੂੰ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ

ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੀਆਂ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਸਕੇ ਕਿ ਜਿਸ ਸਾਈਕਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਧਾਰਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੱਤ, ਕਿ ਆਰਟੀਕਲ ਅਕਟ੍ਰੇ ਦੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਫਰਜ਼ੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੌਰਾਨ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸਾਈਕਲ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕਚਹਿਰੀ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਟੈਕਸਯੋਗ ਵਸਤੂ ਸੀ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ।

ਸਿਫਾਰਿਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਹਰਪ੍ਰਸਾਦ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਆਰ.ਛਿੱਬਰ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ ਕੰਗ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਸ੍ਰੀ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 57-ਐਲਜੀ(ਸੀ)-52/II-247, ਮਿਤੀ 17 ਜਨਵਰੀ, 1952 ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (10) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, 25 ਜਨਵਰੀ, 1952 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 40 'ਤੇ ਭਾਗ 1 ਏ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ, ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ, ਮੈਨੂੰ ਆਈਟਮ 87, ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਵੇਂ ਸਾਈਕਲ, ਨਵੇਂ ਟਰਾਈਸਾਈਕਲ, ਨਵੇਂ ਪਰੈਂਚੂਲੇਟਰ, ਨਵੇਂ ਸਾਈਕਲ-ਰਿਕਸ਼ਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਛਿੱਬਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਆਂ ਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖੰਨਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

ਆਕਟਰੋਏ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸ਼੍ਰੀ ਬਲਦੇਵ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਾਈਕਲਾਂ 'ਤੇ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਈਕਲ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੀ ਜੋ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 57 ਅਤੇ 78 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਦਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 57, ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗੀ। ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਮਥੁਰਾਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (1) ਉੱਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: -

“(ਏ) ਧਾਰਾ 3(29), ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, ਵਿੱਚ 'ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ 'ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(ਬੀ) ਇੱਕ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਕਿ ਧਾਰੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚੁਨ ਕੀਮਤ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਰਾਜ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੀਮਤ (ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 745-ਜੀ-ਐਸਟੀਵਾਈਸੀ (ਐਮ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ), ਮਿਤੀ 4 ਫਰਵਰੀ, 1950, ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ, ਮਿਤੀ 10 ਫਰਵਰੀ, 1950, ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ, ਧਾਰਾ 57, ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 78, ਈਵਗਡੈਂਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਨਾਗ. 296

ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਨਪੋਰ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਜੁਗਲ ਕਿਸ਼ੋਰ (1), ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਬਨਾਮ ਇਲੁਰ ਥਿਪੱਈਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ੍ਰੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਚੱਕਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕਰੇ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਾਈਕਲ ਉਹਨਾਂ ਆਰਟੀਕਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.1 ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.3 ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਰਹਿਮਤ ਇਲਾਹੀ ਬਨਾਮ ਬਾਦਸ਼ਾਹ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਦੀ ਲਾਲ ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ, ਕਮੇਟੀ ਨਾਲ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕਰਜ਼ਯੋਗ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਕਟ੍ਰੇ ਸੀਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਅਪਰਾਧ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸਕਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 78 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੇ. ਬਨਾਰਸੀ ਸ਼ਾਹ ਚਰਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਤਾਜ (4), ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਕੋਲੀ ਅਮਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1928 ਐਲ. 355

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1949 ਸੇਡ, 459

(3) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਲਾਹ. 752

(4) 1940 ਪੀ.ਐਲ.ਆਰ. 444

(5) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1953 ਸਾਊ, 164

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਅਕਟ੍ਰੇ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.

ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

"57. ਅਦਾਲਤ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗੀ: -

(1) ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ।

(2) ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਜਨਤਕ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਕ ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਐਕਟਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(3) ਭਾਰਤੀ ਸੈਨਾ, ਜਲ ਸੈਨਾ ਜਾਂ ਹਵਾਈ ਸੈਨਾ ਲਈ ਯੁੱਧ ਦੇ ਲੇਖ:

(4) ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਸੰਸਦ, ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ, ਸੰਸਦ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਸਥਾਪਤ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕੋਰਸ।

(5) ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਆਫ ਗ੍ਰੇਟ ਬ੍ਰਿਟੇਨ ਅਤੇ ਆਇਰਲੈਂਡ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦਾ ਰਲੇਵਾਂ ਅਤੇ ਸਾਈਨ ਮੈਨੂਅਲ।

(6) ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਭਾਰਤ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਲਾਂ, ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਜਾਂ ਕ੍ਰਾਊਨ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ: ਐਡਮਿਰਲਟੀ ਅਤੇ ਮੈਰੀਟਾਈਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਨੋਟਰੀ ਪਬਲਿਕ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਲਾਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਮੋਹਰ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਜਾਂ ਨਿਯਮ।

(7) ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਲਈ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਫਤਰ, ਨਾਮ, ਸਿਰਲੇਖ, ਕਾਰਜ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਤੱਥ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(8) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਰ ਰਾਜ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੀ ਹੋਂਦ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਝੰਡਾ।

(9) ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਵੰਡਾਂ, ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਭੂਗੋਲਿਕ ਵੰਡਾਂ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਜਨਤਕ ਤਿਉਹਾਰ, ਤੱਥ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀਆਂ।

(10) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ।

(11) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰਾਜ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ, ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ।

(12) ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਪ-ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵਕੀਲਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ, ਵਕੀਲਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ।

(13) ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਸੜਕ ਦਾ ਨਿਯਮ।

ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਇਤਿਹਾਸ, ਸਾਹਿਤ, ਵਿਗਿਆਨ ਜਾਂ ਕਲਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਉਚਿਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਜਾਂ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ "ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਜਾਂ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 'ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ 1897 ਦੇ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(29) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਵਾਂਗ, ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“3(29)। 'ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ' ਤੋਂ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਟ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ, ਨਿਯਮ ਆਰਡਰ, ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਬੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਗ ਏ ਰਾਜ ਜਾਂ ਭਾਗ ਸੀ ਰਾਜ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਸੰਸਦ ਦਾ ਕੋਈ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕੌਂਸਲ, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਦੇਖਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ, ਆਦੇਸ਼, ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਭਾਗ ਏ ਰਾਜ ਜਾਂ ਭਾਗ ਸੀ ਰਾਜ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੰਨਾ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੈ। ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਧਾਰਾ (51) ਵਿੱਚ 'ਨਿਯਮ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.

ਮਿਊਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਲਈ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਿਯਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ, ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਮੁੱਲ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੀ ਇਹ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ 'ਲਾਅ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ' ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। 'ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਚਰਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਨੀਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਬਾਈਡਿੰਗ ਹਰ ਨਿਰਧਾਰਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਫੰਕਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਵੈਧ ਹੈ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਤੇ 62 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਫ਼ਦ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ 'ਤੇ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਜਾਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੋਸ਼ੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਸਹਾਇਕ ਸਵਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਸਟੀਕ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 62(10) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੌਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 61 ਅਤੇ 62 ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ:-

"ਸੈਕਸ਼ਨ 61.

ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਵੀ ਕਮੇਟੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਮਿਊਂਸਪੈਲਿਟੀ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਟੈਕਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਅਰਥਾਤ: -

(1) (ਏ) * * *

(ਬੀ) * * *

(ਸੀ) * * *

(ਡੀ) * * *

(ਐਫ) * * *

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.

ਮਿਊਂਸਪਲ

ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ

ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

(2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕੋਈ ਹੋਰ ਟੈਕਸ ਜੋ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ।

(3) * * *

ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੈ, ਉਹ ਟੈਕਸ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਵਿਆਖਿਆ।—ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ 'ਟੈਕਸ' ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਊਟੀ, ਸੈੱਸ ਜਾਂ ਫੀਸ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

"ਧਾਰਾ 62 (1)

ਇੱਕ ਕਮੇਟੀ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 61 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(2) ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਮਤਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਮੇਟੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਵੇਰਵਾ, ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਜਾਂ ਦਰ, ਅਤੇ ਅਪਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ।

(3) ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਵਾਸੀ, ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇਗੀ।

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

(4) ਜੇਕਰ ਕਮੇਟੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰੇਗੀ, ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੋਧਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ।

(5) ਕੋਈ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਜੋ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(6) ਜਦੋਂ ਕਮੇਟੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਧਾਰਾ 61 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਤੋਂ (ਐਫ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਰਾਹੀਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਮੇਤ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇਗਾ।

(7) ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਟੈਕਸ ਧਾਰਾ 61 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਉਪਧਾਰਾਵਾਂ (3) ਅਤੇ (5) ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜੇ, ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿਓ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਸੋਧ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ, ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਕਮ ਦਾ ਵਾਧਾ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਟੈਕਸ ਧਾਰਾ 61 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) * * * * * ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇਗਾ।

(8) ਉਪ ਧਾਰਾ (2) * * * * * ਅਧੀਨ ਟੈਕਸਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(9) * * * * *

(10) (ਏ) ਜਦੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (6) ਅਤੇ (7) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜਦੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (8) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ *

* * * * * ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰੇਗੀ, ਅਤੇ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਾ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇਗੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

(11) ਸਾਲ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਟੈਕਸ ਜਨਵਰੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰੈਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਾਂ ਜੁਲਾਈ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਾਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦਿਨ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਲੇਵੀਏਬਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਤਿਮਾਹੀ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਾਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੱਕ ਉਗਰਾਹੁਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ

(12) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 61(2) ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਸੂਚੀ II ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਨੰ. 52 ਅਤੇ ਅਤੇ ਹੋਰ 5 ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਅਜਿਹੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਟੈਕਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੌਂਪੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਪਹਿਲੂ ਹੈ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਧਿਸੂਚਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਕਟਰਾਏ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲੇਖਾਂ ਦੀ ਸਮਾਂ-ਸਾਰਣੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ} ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਵੈਧਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਗਈ ਕਟੌਤੀ ਡਿਊਟੀ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ ਕੈਲਾਸ਼ ਨਾਥ ਆਦਿ, ਬਨਾਮ ਯੂਪੀ ਰਾਜ ਆਦਿ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹਾਂ, (1) ਜਿੱਥੇ ਯੂ.ਪੀ. ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਐਕਟ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਵਿਲਿੰਗੋਲ ਬਨਾਮ ਨੋਰਿਸ, (2) ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.

ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ

ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

ਕਾਨੂੰਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਜੁਰਮ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 57 ਦੀ ਧਾਰਾ (1)

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1957 ਐਸ.ਸੀ. 490

(2) (1909) 1 ਕੇ.ਬੀ. 57

ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, (1) ਵਿੱਚ ਮੱਧ ਭਾਰਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਥੁਰਾਦਾਸ ਬਨਾਮ ਰਾਜ, (2) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਖਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਤਕਨੀਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਸਮੀਕਰਨ ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 57 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਪਰ ਦੋ ਸਮੀਕਰਨ ਮੇਰੇ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਜਾਂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ 'ਤੇ ਜਨਤਕ ਫੋਰਸ ਲਿਆਂਦੀ ਜਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ, ਜੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਵੀ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਹ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ।

(1) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1956 ਐਮ.ਬੀ. 138

(2) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1954 ਨਾਗ 296

ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ "ਰਾਜ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਿਯਮ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਗਲਤ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ।" ਇਹਨਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 78 ਜਿਸਦਾ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰ ਪਰਸ਼ਾਦ ਨੇ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੇ ਹਾਸ਼ੀਏ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਬਚਿਆ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ; ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ 74 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਦਾ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਪਬਲਿਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼" ਹੈ; ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਸੰਦਰਭ ਅਤੇ ਸੈਟਿੰਗ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਬਾਰ ਵਿਚ ਸਹੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੈਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਚਾਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਸੋਧ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਹ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 13 ਵਿੱਚ ਦਰਜ 'ਕਾਨੂੰਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮੀਕਰਨ 'ਲਾਅ ਇਨ ਫੋਰਮ' ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਰਟੀਕਲ 366 ਅਤੇ 372 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੀਆਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 57 ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾਵਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 57, ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13, 366 ਅਤੇ 372 ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਸਹਾਇਕ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਸਿੱਖਿਆਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਧਾਰਾ 57 ਦੇ ਆਖਰੀ ਹਿੱਸੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਜਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ

ਦੁਆ, ਜੇ;

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਇਨਕਾਰ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਤੋਂ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਸਲ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਵੀਂ ਸਾਈਕਲ, ਜਦੋਂ ਖੰਨਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਸਨ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਟੈਕਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 57 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਸਬੰਧਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਨੂੰਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਸਵਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜੰਡੀਆ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਵਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਈਕਲ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਆਯਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ, ਸਮੁੱਚੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਚੁੰਗੀ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਹਾਣੀ ਇੱਕ ਸੋਚੀ ਸਮਝੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਰਸੀਦ ਐਕਸੀਬੀਟ ਡੀ.ਏ. ਸਿਰਫ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਹੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ; ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਸੀ

ਕਿ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਦੀਆਂ ਚਿੰਤਾਵਾਂ, ਸਿੰਗਰ ਸਾਈਕਲ ਕੰਪਨੀ ਅਤੇ ਰਾਇਲ ਸਾਈਕਲ ਐਂਡ ਮੋਟਰ ਕੰਪਨੀ, ਨੇ ਆਕਟਰਾਏ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ, ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਘਿਰਿਆ ਜਾਂ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਬਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਤਸਕਰ ਸੀ; ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਤਸਕਰੀ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੰਗੇ ਹੱਥੀਂ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਧੋਖਾਧੜੀ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਆਧੁਨਿਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਜਾਂ ਸਮਾਜ ਸੇਵਾ ਵਾਲੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜੀ ਨਰਮੀ ਜਾਂ ਉਦਾਸੀਨਤਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਅਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਭਾਵੇਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਬਕਾਇਆ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਹੈ; ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਹੋਰ। ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਬਕਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਕੋਰਸ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਨਾਲ, ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ, ਟੈਕਸ ਦੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਮੰਨਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ; ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਚਿੰਤਾ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਸੰਗਠਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਗੈਰਕਾਨੂੰਨੀ ਤਸਕਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਖੋਜ ਨੂੰ ਜੋ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਘੋਰ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ।

ਜੀਤ ਸਿੰਘ
ਵੀ.
ਮਿਉਂਸਪਲ
ਕਮੇਟੀ, ਖੰਨਾ
ਅਤੇ ਹੋਰ
ਦੁਆ, ਜੇ;

ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ੀਲਤਾ ਬਾਰੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਵੀਆਂ ਸਾਈਕਲਾਂ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਖੰਨਾ ਦੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਯਾਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ, ਜੇਕਰ ਦਲੀਲ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਧਾਰਾ 57, ਭਾਰਤੀ ਸਬੂਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅੰਕਿਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਜਾਂ ਨਿਵੇਕਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਵੱਡਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੈ। ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨਿਯਮ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਰਮਾਣ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਡਿਊਟੀਯੋਗ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ, ਪਰ, ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਾਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕੇਸ

ਅੱਗੇ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ; ਜੇ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ;- ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਹਮਦਰਦ ਦਾਵਾਖਾਨਾ- ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1956 ਦਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1-ਡੀ.

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)—ਸੈਕਸ਼ਨ 66—ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ— ਟਰਮਿਨਸ ਏ ਕਉ—ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼— ਕੀ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ— ਸੈਕਸ਼ਨ 4(3)(ਆਈ)

1959

ਅਕਤੂਬਰ, 28

—ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇਕ ਸਾਧਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ—ਦਾ ਉਦੇਸ਼—ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ—ਕੀ ਪੂਰੇ ਟਰੱਸਟ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਸਾਬੀ—ਕੀ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਵਕਫ਼ ਬਣਾਉਣਾ।

ਹੈਲਡ, ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਸਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।